

MAANDBLAD VAN DE NEDERL. VEREENIGING VAN VETPLANTENVERZAMELAARS
OPGERICHT 16 JUNI 1919 - GOEDGEKEURD BIJ KONINKL. BESLUIT VAN 15 SEPT. 1927.

Stukken voor de Redactie
te zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:

G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening
No. 133550 - HEESCH bij Oss.

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat
Adres:

Mej. M. C. KARSTEN,
TERBORG.

Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23;
Mej. M. C. KARSTEN, *Secretaresse*, Terborg; S. P. C. VAN ROMUNDE, *Penning-
meester*, Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis;
J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

PIARANTHUS PUNCTATUS R.BR.

Het geslacht *Piaranthus* wijkt van de overige Stapelieae af door de enkelvoudige bloemkroon, hetgeen zij dus gemeen heeft met het geslacht *Huerniopsis*. Hier is de bloemkroon echter tot op of over de helft gespleten in vijf spitse slippen.

Piaranthus punctatus R.Br.

Foto C. van Woerden.

Piранthus punctatus is een dikvleezige plant, waarvan de zich steeds in één richting ontwikkelende groeiwijze op de afbeelding duidelijk uitkomt. De neerliggende scheuten zijn donkergroen en als bezaaid met uiterst fijne, witte stipjes, waaraan zij haar soortnaam ontleent; de toppen der scheutjes zijn steeds min of meer opgericht. Zij zijn 3-6 cm lang en 1 1/2 - 2 cm dik, met in vier rijen geplaatste, sterk ontwikkelde knobbels, die spits toelopen en in een kort, puntig schubje eindigen. De bloeiwijze komt overeen met het geslacht *Duvalia*, er staan gewoonlijk 2 tot 3 bloempjes bij elkaar, echter niet in de oksels der knobbels, zoals men verwachten zou, doch in de groeven tusschen de rijen knobbels in. Meestal verschijnen de bloemen aan den top der jonge scheuten als deze bijna volgroeid zijn. Het bloemsteeltje is vleezig en ca. 1 cm lang. De kelkblaadjes zijn klein, spits, driehoekig en grijs-groen van kleur. Het niet gespleten deel der bloemkroon is klok-vormig, terwijl de slippen sterk naar achter omkrullen als de bloem haar volle rijpheid heeft bereikt: ook de randen der slippen krullen daarbij iets om. Aan de buitenzijde is de bloemkroon grijs-groen gekleurd, in de volle zon staande soms iets bruin aangelopen. De binnenzijde is buitengewoon fijn bruinrood geteekend op een zachten geel-groenen ondergrond en zeer dicht, doch kort behaard. Naar de toppen der slippen loopen de bruinroode dwarsstreepjes dichter in elkaar en zijn zoodoende getint, waardoor het oranje-gele tafellichaampje ¹⁾ nog fraaier afsteekt. De bloempjes blijven bijna een week geheel frisch en sluiten ook 's-nachts of bij donker weer niet. Voor de behandeling kan geheel verwezen worden naar die van *Stapelia*; zij behoort eveneens thuis in de Kaap.

C. v. WOERDEN.

¹⁾ = corona. M. K.

ECHEVERIA SETOSA.

In ons Juni-nummer kwam een aardige bijdrage voor van Mej. v. d. Thoorn over *Echeveria amoena*. Haar ervaring, dat het bij een goede kultuur met volop zon heel goed mogelijk is er stevige plantjes van te kweken, kan ik ten volle onderschrijven. Toen ik de mooie duidelijke foto zag, dacht ik dadelijk, diezelfde plant heb ik onder een anderen naam en inderdaad

stond er bij mij *E. pusilla* op het etiket. Pusilla beteekent klein of onbeduidend en dat komt ook wel uit, als men deze soort vergelijkt met haar grootere en meer uit de kluiten gegroeide zusters, hoewel amoena, de bekoorlijke, een fraaiere naam is. Even nagaan in Berger Crassulaceae gaf de oplossing. De peetvader van *Ech. amoena* is de bekende vetplantenkweker L. de Smet

Echeveria setosa.

geweest en Berger schijnt haar in 1904 in de Gartenflora als *Ech. pusilla* te hebben beschreven. In zijn standaardwerk over de Crassulaceëen, dat van 1930 dateert heeft hij echter deze naam als synoniem achter *Ech. amoena* geplaatst en daarmee de

prioriteit van deze laatste naam erkend. Hieruit blijkt al weer, hoe goed het is, dat we geregeld doorgaan met het maken van goede foto's, ook van schijnbaar algemeen bekende planten, want het aantal synoniemen, om van geheel foutieve benamingen maar te zwijgen, is legio. Toevallig maakte ik dezer dagen een opname van een *Echeveria* uit dezelfde groep (die der *Paniculatae*- met pluimvormige bloemtros) en wel van *Echeveria setosa*. Zijn de blaadjes van amoena geheel kaal, hoewel mooi blauw berijpt, van *setosa* zijn ze stijf borstelig behaard, vandaar de naam *setosa*.

Seta beteekent namelijk borstel en we zouden dus van de Borstelige *Echeveria* kunnen spreken, ware het niet, dat we een beetje schuw geworden zijn van al te ver doorgevoerde Nederlandsche benamingen, die door hun onuitsprekelijkheid toch nooit populair zullen worden. Die fraaie beharing strekt zich bij *Ech. setosa* ook uit tot de bloem en het is daarom, dat we bijgaande foto speciaal scherp hebben ingesteld op de bloem, waardoor de eigenlijke rozet wat wazig gebleven is. De bloem is van het bekende *Echeveriatype*, misschien wat minder hoekig, maar ook hoog oranje-rood met gele punt.

De soort komt uit het hartje van Mexico namelijk uit Puebla, een gebied, waar acht maanden lang geen druppel water valt en temperaturen van tegen de 100° F. in de schaduw geen zeldzaamheid zijn, al koelt het des nachts weer geweldig af. Een hittegolf zal haar dus geen kwaad doen, maar in den winter is het oppassen. Dan mag er geen water tusschen de bladeren blijven staan en als de grond lang nat blijft, wat onder het uitgespreide bladerenrozet niet makkelijk is na te gaan, gebeurt het vaak, dat de stengelhals doorrot.

De bladeren worden dan vrijwel alle gelijktijdig aangetast en laten zich niet meer als stek gebruiken. Overigens kan men in den zomer de onderste bladen voorzichtig losmaken en in de aarde laten wortelen, Ze moeten echter aan den voet onbeschadigd zijn.

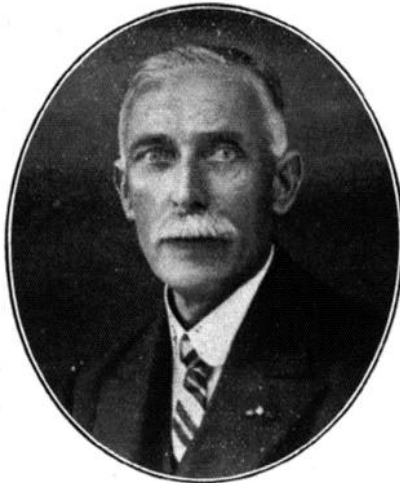
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Rotterdam, juni 1933.

ECHINOCACTUS JOOSSENSIANUS BÖD.

Volgens Britton en Rose wordt deze even mooie als zeldzame Echinocactus tot het geslacht *Gymnocalycium* gerekend. Haar naaste verwantschap is te zoeken bij: *E. Monvillei* Lem., *E. Damsii* K. Sch., *E. Mostii* Gürke, *E. Schickendantzii* Web., *E. De Laetii* K. Sch., *E. Hossei* Fr. Ad. Haage Jr., *E. lafaldensis* Berger en *E. Mihanovichii* Fric et Gürke.

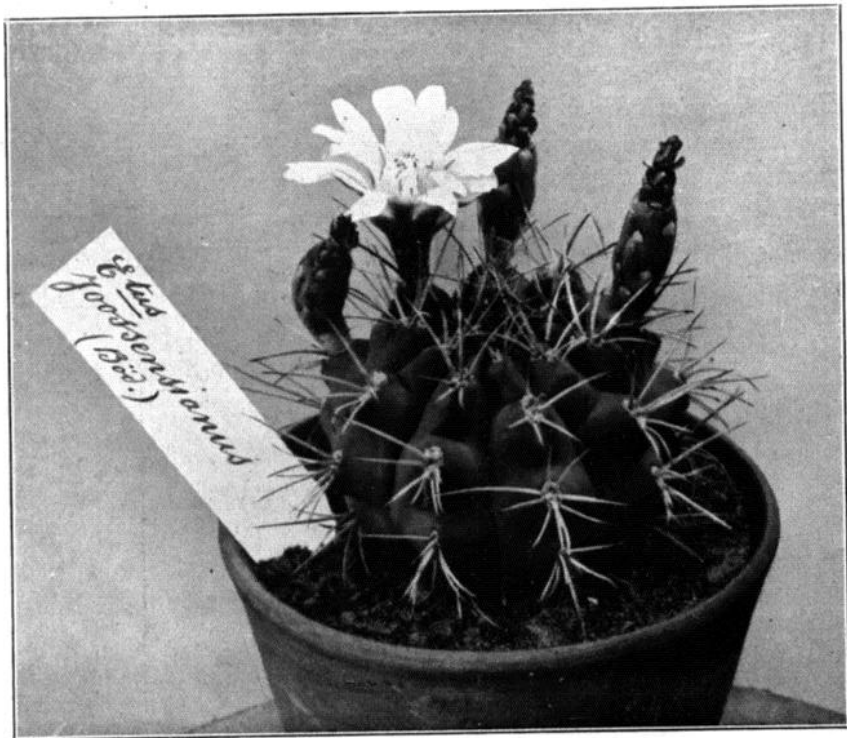
Wanneer deze soort precies haar weg naar Europa vond is onbekend. Vermoedelijk door verwisseling van zaden deed ze in 1904 als *E. De Laetii* in Duitse collecties haar intrede. Na eenige jaren van nauwkeurig vergelijken der zaailingen met importen en zaailingen der na verwante species, kwam Bödeker in 1918 tot

de stellige conclusie, dat de onderhavige plant een geheel aparte soort was, welke ook uit zaad weer zuiver terugkwam. Ter eere van den over de geheele Cactuswereld bekende chef-kweeker van Fa De Laet, den heer Joseph Joossens, die reeds op 15 Maart 1899 bij wijlen de heer De Laet in dienst trad, gaf Bödeker haar den naam *E. Joossensianus*.

Echinocactus joossensianus Böd. is een gedrukt kogelvormige soort, met 9-11 door overdwarse indeukingen onduidelijk gevormde ribben. Nabij den top der plant ontwikkelen zich uit karmijn-rose knopjes in groot aantal de 4 - 5 c.M. groote bloemen. De buitenste bloembekleedsels zijn naar boven wijnrood, wit gerand, doch overigens groen: de binnenste hebben een lila-rose kleur.

Door haar mooie bloemen en groote bloeikracht is deze uit Paraguay of Noord-Argentinië afkomstige soort een echte liefhebbersplant, niet het minst ook door haar gemakkelijke groei.

Eenvoudig naar haar uiterlijk, maar van groote innerlijke waarde, zoo is ze het symbool van den verdienstelijken cactuskenner wiens naam ze met eere draagt. G. D. D.

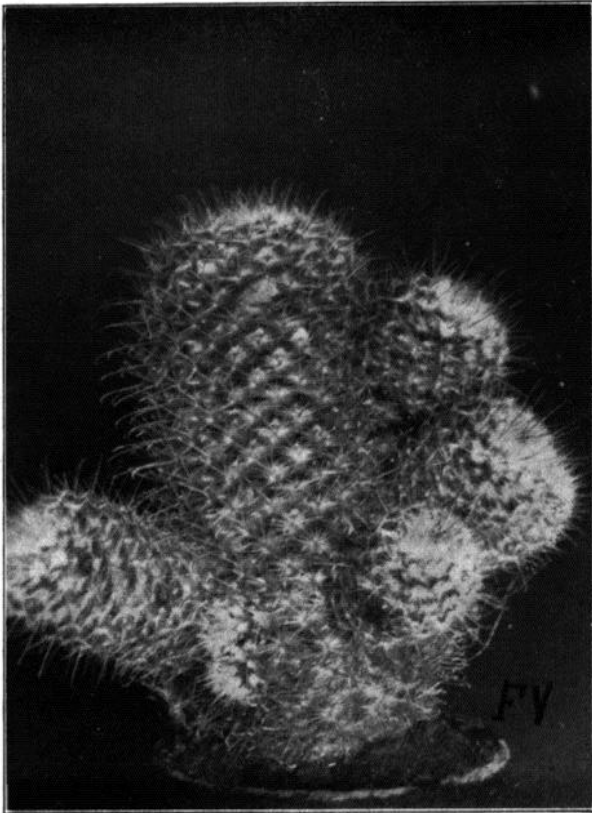
TWEE MOOIE MAMMILLARIA'S

Onverschillig bij welke cactusverzamelaar men komt, als parade-stukken vindt men meestal eenige planten, welke door een witte bedoorning de bijzondere aandacht trekken en dat zijn ook eventoevele malen cactussen van het geslacht Mammillaria.

Wel zijn er in de overige afdelingen van de cactussen ook exemplaren met een schoone witte bedoorning aan te wijzen, doch bij de Mammillaria's komen toch ongetwijfeld de meeste vertegenwoor-

digers voor. Een tweetal planten uit dit geslacht in welker bezit zich ongetwijfeld elken verzamelaar zal verheugen gaan hierbij en wel :

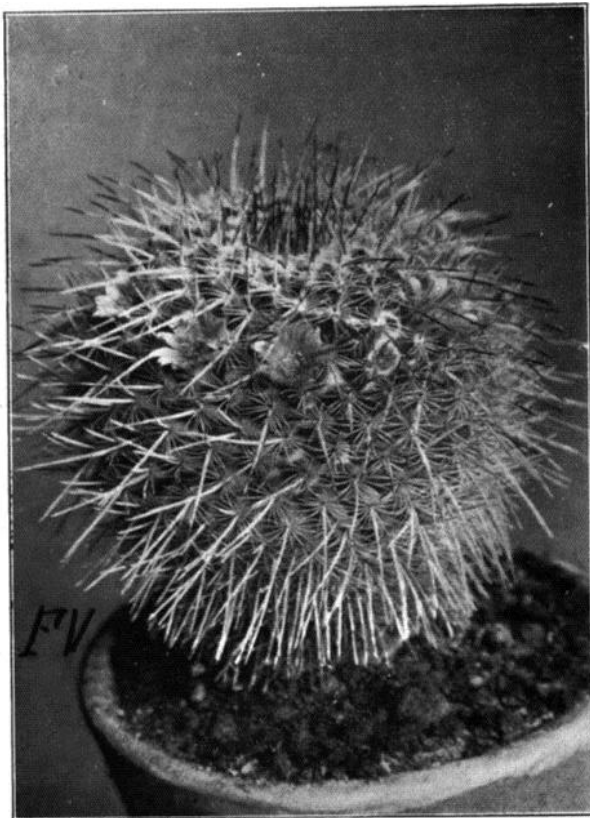
Mammillaria Bombycina (Quehl). Deze plant werd voor de eerste maal beschreven in het jaar 1910, doch waarschijnlijk waren de planten waarnaar de beschrijving geschiedde geenszins volwassen.

Mammillaria Bombycina.

Dit mogen wij afleiden uit de opgegeven maten. Quehl gaf toch aan 8 c.M. hoog, bij een diameter van 6 c.M. wat al zeer klein is, daar het hier afgebeelde exemplaar ongeveer 20 c.M. hoogte bij een diameter van 10 c.M. bezit. Evenmin kon hij een beschrijving der bloem geven en volgde deze eerst in 1915. Een willige bloeier is het dus bepaald niet, doch ook zonder bloemen is de plant tot een der schoonste van haar geslacht te rekenen daar haar zijdeachtige witte bedooring, welke de plant geheel

omhult, van betoverende schoonheid is. Bij de middendoorns bestaan verschillen. Zoo zijn er planten welker middendoorns: er zijn er vier, waarvan de onderste haakvormig omgebogen is, voorzien zijn van licht roode punten, bij anderen daarentegen is deze punt slechts een weinig geel. Hoewel de verschillen bij meer deze planten onmerkbare overgangen te zien gaven, werd het toch aanleiding om de planten met lichte middendoorns te bestempelen als var. *flavispina*, iets wat later bleek geen enkele reden van bestaan te hebben. De plant komt, evenals zoovele onzer cactussen uit Mexico.

Mammillaria Parkinsonii.

De tweede afgebeelde plant, eveneens vandaar afkomstig, is de niet minder schoone *Mammillaria Parkinsonii* (Ehrenb). Deze is veel langer bekend als eerstgenoemde en mede door de import

der laatste jaren in vele verzamelingen te vinden. Bij deze importen doet zich vaak het verschijnsel voor, dat de plant aan het boveneinde zich in meerdere groeipunten verdeelt waardoor meerkoppige planten ontstaan, wat haar nog schooner maakt. Bij de afgebeelde plant ; een zaailing, is hier echter nog niets van te bespeuren. Men heeft, evenals bij vele andere soorten der *Mammillaria's*, ook hier te doen met het varieeren der doornen en is daardoor tot een splitsing gekomen, waarbij men de planten met langere middendoornen ; zij bezit er twee, waarvan de onderste een lengte van twee à twee en een halve centimeter bedraagt, als varieteit *Waltonii* werden betiteld. Hier bestaat echter geen enkele reden voor, daar bij de in de laatste jaren ingevoerde planten de overgangen zoo in elkaar vloeien, dat een afscheiding der var. *Waltonii* niet doorgevoerd kan worden. De bloemen verheffen zich niet buiten de doornbundels, doch maken met hun zacht roode kleur een schoon effect tegen de witte doornen.

Zwollerkerspel, Dec. '32.

P. V.

PRACTISCHE PROEVEN.

In het Meinummer maakten wij aan het slot van ons artikel over „Edelcompost”, de veronderstelling, dat de bacteriënwerking van deze zuivere humusaarde een hulpmiddel zou kunnen zijn bij de bestrijding van wortelluis.

Nu wij gedurende de laatste weken ettelijke brieven ontvingen, of wij al iets naders over de resultaten met Edelcompost kunnen mededeelen, meenen wij onze ervaringen niet langer voor ons zelf te mogen houden. Het vraagstuk der grondvoorziening voor onze succulenten is daarvoor van te groot belang. Ja, eigenlijk is het voor de planten de eerste levenskwestie, in welk grondmengsel ze staan opgepot en uit welke aarde ze niet alleen haar voedsel moeten putten om te groeien en te bloeien, maar ook om gezond te blijven. Met fijn turfstrooisel door het grondmengsel hebben wij slechte ervaringen opgedaan. De gevreesde wortelluis vegeteert hierin al te gemakkelijk. Met niet-volkomen verteerde bladaarde was het precies gelijk. En wanneer de potkruit eenmaal met wortelluis besmet is, gaat het niet gemakkelijk de wortels weer volkomen te zuiveren. Het bestrijdingsmiddel „Volck” bewijst wel goede diensten bij de bestrijding, maar voorkomen is beter dan genezen. Nu hebben wij met „Edelcompost” de ervaring op-

gedaan, dat het wortelgestel volkomen gezond blijft. Wij hebben enkele planten opgepot in een grondmengsel van niet zuiver verteerde bladaarde en Edelcompost, elk voor de helft. De bacteriënwerking van het laatste blijkt een zoodanige te zijn, dat ook de minder goede bladaarde daardoor gunstig wordt beïnvloed. Opmerkelijk is het krachtige wortelgestel, dat zich vooral kenmerkt door een groot aantal fijne wortelvezels in het midden van de potkluit, dus niet langs den omtrek van den pot, toals bij minder goede aarde het geval is.

Wij hebben bij de sterk aan de oppervlakte wortelende Epiphyllums en Rhipsalissen een enkel laagje Edelcompost toegevoegd en konden reeds na 14 dagen een krachtig opleven bespeuren. Dit is zeer verklaarbaar, wijl men weet, dat deze epifytisch levende cactussoorten juist behoefte aan zuiver verteerde natuurlijke humus hebben, zooals dit in het tropische oerwoud ook tot haar beschikking staat. Met de weinige Phyllocactussea die wij hebben, bereikten wij hetzelfde gunstige resultaat, evenals bij *Cereus flagelliformis* en *C. Silvestrii*. Eenige *Mamillaria*'s hebben wij in zuivere Edelcompost gezet, andere in een mengsel met de helft goed verteerde bladaarde. Opvallend was een krachtige nieuwsgroei, terwijl de bloei veel rijker was dan voorheen. Met *Haworthia*'s en *Mesembryanthemums* waren de resultaten eveneens zeer gunstig, doch hadden wij deze slechts 1/4 Edelcompost en 3/4 gewoon grondmengsel gegeven. Alles bijeengenomen zijn onze proefnemingen met Edelcompost zelfs boven verwachting geslaagd. Wij willen hieraan nog toevoegen, dat de planten geen al te snellen groei vertoonen, zooals met toedienen van bloemenmest het geval kan zijn : de ontwikkeling der planten blijft natuurlijk regelmatig, wat vooral met het oog op een goed door den winter krijgen, van het grootste belang is. Voorzoover wij hebben constateeren, is dit te danken aan de langzame, langdurige bacteriënwerking en aan het hooge kalkgehalte der Edelcompost.

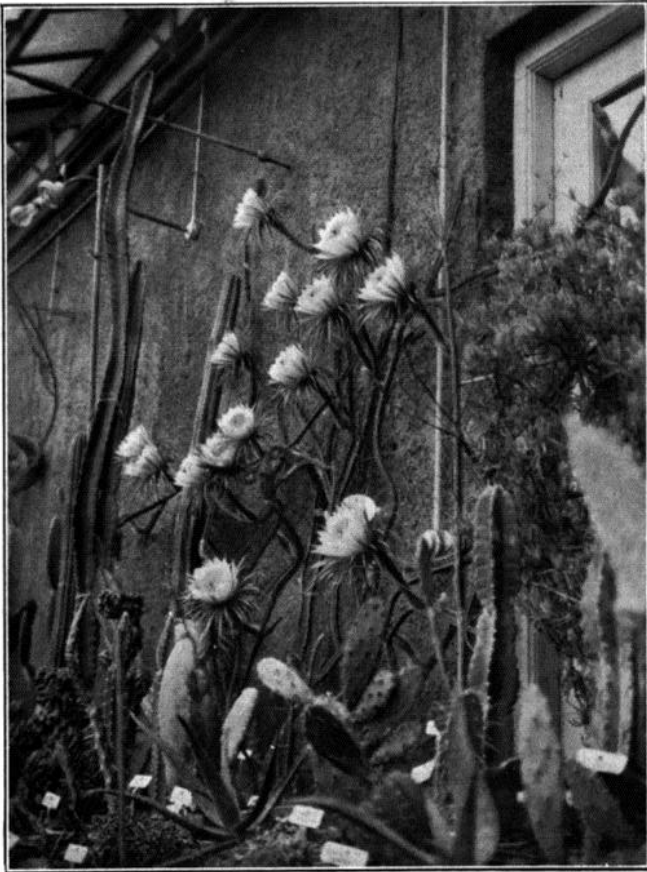
G. D. D.

CEREUS GRANDIFLORUS IN DEN BOTANISCHEN TUIN TE DELFT.

Op 16 Juli j.l. bloeide deze 25 jaar oude *Cereus* in den botanischen tuin te Delft met 15 bloemen gelijktijdig. De plant heeft haar jubileum schitterend gevierd, en verschillende bewonderaars

een onvergetelijk schouwspel bereid. In het geheel waren circa 35 bloemknoppen aan de plant aanwezig, die op verschillende avonden zich ontplooiden.

Op 16 Juli tusschen half acht en 8 uur 's avonds openen zich bijna gelijktijdig 15 bloemknoppen.

De 25-jarige Cereus grandiflorus in den botanischen tuin te Delft.

Foto H. Koeslag,

Van de plant konden bij daglicht nog eenige goede foto's worden gemaakt; een der bloemen, die door stand zich bijzonder daartoe leende, werd afzonderlijk gefotografeerd, waardoor nog beter de bloemenpracht wordt gedemonstreerd, als men bedenkt, dat alle 15 bloemen gelijk waren.

Als bijzonderheid mag hierbij nog vermeld worden, dat de beambte die 25 jaar geleden het kleine stekje in den hortus plantte, ook thans nog aan dezen botanischen tuin verbonden is; het moet hem dan ook een groote voldoening geweest zijn, dat zijn kweekeling, haar jubileum op zoo schitterende wijze herdacht.

Afzonderlijke bloem van Cereus grandiflorus.

Foto H. Koeslag.

Ten slotte nog de mededeeling, dat de plant tot het vorige jaar steeds in een pot heeft gestaan, doch daarna voor het eerst (op het tablet) in den vollen grond is gezet.

Zij is geplaatst tegen een muur van de kas: de kas zelve ligt op het zuiden en is aan de zuidkant beglaasd.

De beide hierbij afgedrukte foto's, kunnen slechts een gering denkbeeld geven van de pracht der bloemen.

Delft, Juli 1933.

H. Vos HZN.

ECHEVERIA AGAVOIDES.

De meeste leden van de familie der Crassulaceae hooren thuis in Zuid-Afrika. Vooral in de dorre streken van Zuid-West-Afrika treft men veel soorten aan. De Echeveria's echter stammen uit Mexico.

Het vaderland van Echeveria agavoides is dan ook Mexico, waar de plant niet aan één streek gebonden is, doch verspreid voorkomt. Dr. Rose rangschikt haar onder de Urbinia's; de oorspronkelijke naamgever Lemaire heeft haar Echeveria genoemd en aldus is ze onder de liefhebbers het meest bekend.

De naam wijst reeds op een forschen groei. De lichtgroene bladen worden tot 8 of 10 c.M. groot; ze zijn gaafrandig, zonder teekening en effen van kleur; als eenige versiering eindigend in een stekelig rood puntje. Dat stekeltje doet eveneens aan de Agave denken. In den winter verdwijnt het roode kleurtje en ook als de plant te donker staat, maar met het voorjaar komt het vroolijk roode bladtopje weer terug.

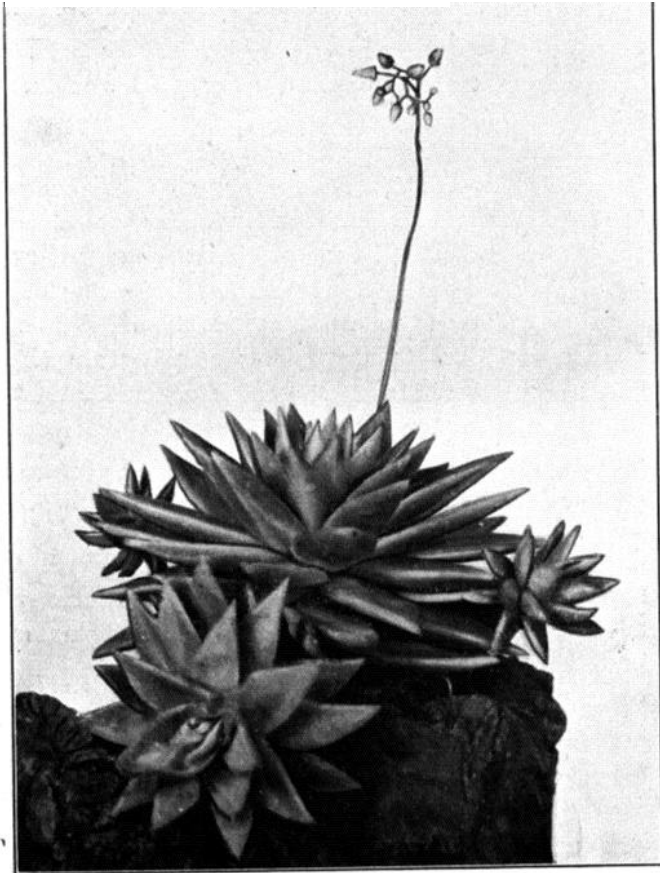
De bloem is onbeduidend, klein en flets van kleur, de bleekgele bloembladen zijn aan den onderkant rood, doch veel effect maakt dat niet. De plant is evenwel zonder bloem, door den gaven regelmatigen vorm, mooi genoeg om de aandacht van den liefhebber te boeien.

Reeds dikwijls hebben de leden van Succulenta den wensch uitgesproken, dat liefhebbers hun ondervinding wereldkundig zouden maken, opdat anderen daarvan zouden kunnen profiteren. Nu veel ondervinding heeft men voor het kweeken van deze Echeveria niet noodig.

Ik heb mijn agavoides in enkele jaren opgekweekt van een zaailing van 2 c.M. tot een volwassen plant, waarvan de oorspronkelijke rozet nu een middellijn van 25 c.M. heeft en de nakomelingen ook groot en forschen zijn geworden. Het kleine plantje groeide goed en kreeg daarom heel dikwijls nieuwe aarde en een grooteren pot, zoodat het ten laatste in een flinken azaleapot terecht is gekomen.

Van sterkgroeijende vetplanten, die daarbij hun natuurlijken

vorm behouden en mooi gedrongen opgroeien, moet men nooit zeggen: „die plant doet het goed, laat haar dus maar staan”; want ze kunnen dan wel eens leelijk achteruitgaan, Aloë's bij voorbeeld houden daar heelemaal niet van, ze krijgen dorre punten en zijn soms voor goed bedorven.

Echeveria agavoides.

Photo J. B. Lindeyer.

Wat het grondmengsel betreft, houd ik me steeds aan een recept, dat ik in het begin van mijn loopbaan als vetplantenliefhebster in een Hollandsch werkje heb gevonden. De Duitsche handleidingen zijn mij op dat punt veel te geleerd en veel te ingewikkeld. Ik zou voor mijn bescheiden verzameling, volgens

de geleerde methode, wel tien grondmengsels moeten maken: verschillend in samenstelling voor de Cerei en voor de Echinopsen, voor groene en voor dichtbedoornde Mammillaria's. Voor Stapelia's een mengsel met „veel” klei, voor planten met witte doorns „veel” kalk: voor Phyllo's oude koemest en roet: voor Aloë's leem; voor het zaaien heidegrond; ik zou moeten werken met dommest en met aarde, ontstaan uit oude koemest, artikelen, die in een groote stad moeilijk te vinden zijn. Bovendien weet ik zeker, dat ik in het vuur van het verpotten, fouten zou begaan en aan de planten „zonder” penwortel de aarde voor de planten „met” penwortel geven zou.

Ik neem voor cactussen 6 deelen gezeefden bladgrond, 2 deelen scherp zand en samen 1 deel kalk en klei met wat houtskool. Voor de andere vetplanten neem ik wat minder zand en wat meer klei en voor de phyllo's voeg ik aan het oorspronkelijke mengsel nog een hoeveelheid ongezeefden bladgrond toe. In de laatste jaren laat ik 's winters door mijn bladgrond wat koemest verwerken. We komen zoo langzamerhand terug van een al te streng dieet voor onze gedoornde vrienden.

Turfmolm gebruik ik nooit. Turf of veen, dat specifiek Hollandsche produkt vind ik onnatuurlijk voor de succulenten die in rotsige berglanden of steppeachtige hoogvlakten thuis hooren. Ik weet, dat importen snel en goed wortels maken in natte, warme turfmolm, doch dat doet het vocht en de warmte; in nat, warm houtzaagsel of zoo iets zouden ze evengoed wortelen.

Den Haag, Juni 1933.

J. J. E. v. D. TH.

HET LEEKENHOEKJE.

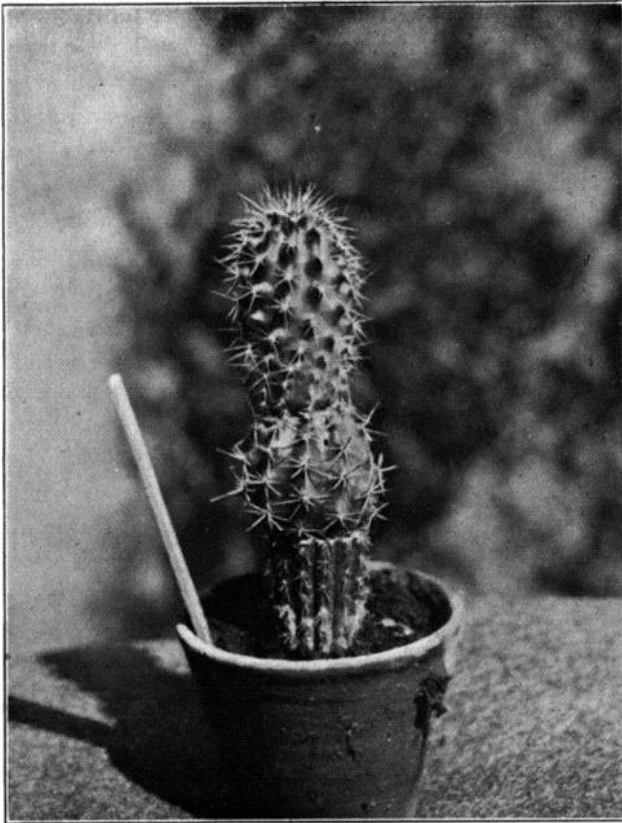
**Correspondentie op deze rubriek betrekking hebbende te adresseeren aan:
van Ostadelaa 23, Hilversum.**

Van alle zijden bereiken ons berichten over flinken groei en rijken bloei der planten waaraan het prachtige weer in de afgelopen maand niet vreemd zal zijn.

Helaas gaan wij langzamerhand de nachtschuit weer in. De dagen worden korter en de nachten koeler. Toch is het een feit, gelijk wij deze maand zullen constateeren, dat vele onze planten nog tamelijk sterk groeien. Met dezen groei gaat gepaard de geneigdheid om de planten ook volop water te blijven geven. Het gevolg hiervan is, dat de plantencellen te sterk gevuld worden

waardoor het overwinteren bemoeilijkt wordt. Wees niet te royaal met water.

's Avonds geven wij geen water meer. Het water verdampst 's nachts niet voldoende waardoor de mogelijkheid bestaat, dat er nog druppels tusschen de doorns hangen als de planten 's morgens door de zon beschenen worden en U weet de gevolgen, deze druppels werken als vergroot- of brandglazen.

Echinocereus Fendleri.

Planten, die in den vollen grond gestaan hebben, worden opgepot. Al te sterk ontwikkelde wortelgestellen kunnen zonder bezwaar ingekort worden.

Alvorens de planten binnen te plaatsen worden ze nagezien of zich onder bladeren of scheuten ook nesten met ongedierte bevinden.

De groen geworden bovenkorst der aarde wordt verwijderd en door een laagje verschen grond vervangen.

Zij, die verplicht zijn tegen den winter de planten binnenshuis te halen omdat de kas niet verwarmd kan worden, worden aan-

Cereus grandiflorus.

geraden de temperatuur niet te hoog op te voeren waardoor de overgang van kas naar huis niet te groot wordt.

De Heer Dulfer te Numansdorp betreurt het, dat de bloem

van *Op. clavarioides* door den Heer Hoogvliet niet *gedroogd* is, omdat het een unicum was. Verder schrijft hij hierover: Alle leden, die zeer merkwaardige exempels bezitten, moesten dit eigenlijk doen, dan kregen wij een aardig herbarium. Daar zal wel iemand voor te vinden zijn om het te beheeren.

Vergissen wij ons niet dan is de Heer H. G. de Smit, Hanenburglaan 244, den Haag, in het bezit van een herbarium. Aan hem de vraag, of hij gesteld is op toezending.

Tevens maakt de Heer Dulfer ons erop attent, dat de cartonnetjes, waarmede Uw maandblad beschermd wordt, zoo uitstekend geschikt zijn om er bloemen tusschen te drogen.

De Heer Moerel te Eindhoven, heeft het voorbeeld van vele leden gevolgd en een kasje gebouwd, hij is zoo enthousiast dat hij zijn schrijven aanvangt met: „Nooit kweek ik meer cactussen in huis”.

Een door hem bijgevoegde foto van *Echinocereus Fendleri* demonstreert duidelijk hoe afschuwelijk dergelijke entingen zijn,

Hij is het er niet mede eens, en wij onderschrijven dit, dat *Echinocactus Ottonis* en *Quehlianus* geënt het veel beter doen dan niet geënt.

Tevens wijst hij ons erop dat men voor één dubbeltje een zak houtskoolpoeder kan bekomen bij handelaren in pluimveevoeder.

Gen. lid heeft veel last van groen worden der aarde, wie kan hem aan een middel helpen om dit tegen te gaan? Adres: Humboldtplein 8.

Ons lid Hooftman te Lutterade, heeft in Mei 2 stekken gesneden van *Cereus grandiflorus* en na verloop van 2 maanden mocht hij het genoegen smaken om beide stekken te zien bloeien met bloemen van 20 c.M. doorsnede (zie afb.). Alles is mogelijk, de één zit jaar en dag te turen naar een knop en hier lukt het in 2 maanden.

We houden ons aanbevolen voor nadere berichten hoe de stek zich na den bloei heeft gehouden.

EEN MEEVALLER !

In den zomer van 1931 kwam ik bij een liefhebber van cactussen, om zijn planten eens te bezichtigen, en tevens om eenige planten te ruilen.

Op het punt van weer naar huis te gaan, bood hij me een zeer onooglijke plant aan, om, als ik er iets voor voelde, deze aan mijn verzameling toe te voegen. Deze plant, zoo zeide hij, bloeit toch niet. Ik nam hem mee en zette hem in een bak bij andere planten.

Groeien deed hij niet en bloeien nog minder.

Tot in Juli laatstleden.

Op een dag ontdekte ik, ongeveer 4 c.m. van onderen een uitwas. Eerst dacht ik aan een nieuwe scheut. Het ding werd

al langer en langer, tot ongeveer 17 c.m. Toen begon hij aan te dikken. Toen pas, ontdekte ik dat het een bloem zou worden, van een ongeziene schoonheid.

De bloem is sneeuwwit, evenals de ± 150 meeldraden en den in eenige stempels eindigenden stamper.

De stengel der bloem is vanaf plant tot onderkant kelk $20 \frac{1}{2}$ c.m. Toen de bloem open was, was haar middellijn $17 \frac{1}{2}$ c.m.

Haar reuk leek op jasmijn maar veel zwaarder of sterker. ¹⁾

Ik heb de plant in bloeiende toestand gefotografeerd, om hier-

¹⁾ Naar afbeelding en beschrijving te oordeelen is deze Phyllocactus de mooie hybride „La Colorado”.

mee te laten zien, dat uit iets onooglijks toch nog resultaten te krijgen zijn, en tevens, om de leden erop te wijzen, dat men niet te vroeg een plant weg moet gooien.

R. URLINGS,
Past. Vonckenstr. 26, Geleen (L.).

BOEKBESPREKING.

Blühende Kakteen und andere Sukkulente Pflanzen.

Herausgegeben von Dr. Erich Werdermann. Verlag
J. Neumann, Neudamm und Berlin.

Op 11 Juni 1.1, verscheen map 15 van dit fraaie plaatwerk met pl. 57 *Rebutia minuscula* K. Schum., pl. 58 *Melocactus oreas* Miquel, pl. 59 *Echinocereus polyacanthus* Eng. en pl. 60 *Cereus Baumannii* Lem. Zoo men ziet, alle reeds lang bekende, maar daarom niet minder belangrijke soorten. Wanneer men deze plaat van *Rebutia minuscula* eens vergelijkt met die welke in het vroeger verschenen plaatwerk *Blühende Kakteen* op plaat 31 is afgebeeld, dan zal men de groote vooruitgang in het natuurgetrouw weergeven kunnen constateeren, Wat de uitvoering betreft, staat dit nieuwe plaatwerk van Neumann op hooger peil. En toch is de prijs (24 R.M. per 6 mappen elk van 4 platen), niet hooger,

G. D. D.

INHOUD: *Piранthus punctatus* R.Br. — *Echeveria Setosa*. — *Echinocactus joossensiaaus* Böd. — Twee mooie *Mammillaria*'s. — Practische proeven. — *Cereus grandiflorus* in den botanischen tuin te Delft. — *Echeveria agavoides*. — Het Leekenhoekje. — Een meevaller! — Boekbespreking.
